

סיפורי מזל

הסיפורים, הדקלומים,
הבדיחות
והחידות

כפי שסופרו מפיה של

מזל גילי

2008

זהו אוסף סיפורים, בדיחות, חידות ודקלומים
שהוקלטו מפי מזל גלילי ושוכתבו לספר זה.
את מזל גלילי היקרה הכרתי במסגרת הסטאז' שעשיתי
בלימודי הפסיכודרמה שלי. בין היתר, שיתפה אותי מזל
בסיפורי ילדותה, כפי ששמעה אותם מאימה. (את חלקם)
על היכרות זו אני מברכת עד היום.
במשך כשמונה חודשים ישבתי עם מזל היקרה, שהפליאה
אותי בשנינותה, בחוכמתה ובסיפוריה אותם סיפרה
בדרמטיות ובכישרון השמורים והייחודיים רק לה.
מזל הפליאה אותי גם בזיכרונה המצוין, בדקלומיה
המדויקים בחרוזים ושבתה אותי בקסמה.
מוצג כאן אוסף נדיר שלא יסולא בפז.
תודה לך, מזל.

מעשה בחוטב עצים

פעם היה חוטב עצים שעבד קשה מאוד.
חטב עצים משעות הבוקר המוקדמות עד שעות אחר
הצהריים ואחר הצהריים לקח את העצים שחטב לשוק
ומכר אותם לרוכל תמורת כמה פרוטות.
את הכסף היה מביא הביתה, לאשתו ולשבעת ילדיו, שהיו
בצמצום.

מה היתה עושה האשה, המסכנה? היתה הולכת לשוק,
קונה חלב ולחם, ומבקשת מהירקנים ומבעלי הדוכנים
והרוכלים, שיואילו בטובם לתת לה את כל שאריות
האוכל. וכך חזרה כל יום הביתה עם שקי שאריות של
ירקות ופירות ומכינה מרק וסלטים ועוד קצת אוכל. וכך
חיו בדחק.

יום אחד, בעת שהבעל חטב עצים, ראה על שפת הנהר
רועה צאן שהשקה את העיזים בעדר שלו, שוטף את פניו
במים ונח. לאחר מכן, עז אחת מן העדר, חולפת על פניו
ונכנסת למערה. במערה יושב דב פיסח, קטוע רגליים.
העז מתקרבת אליו והוא קורע אותה לגזרים.
כך היה יומיום. העניין חוזר על עצמו.

חשב לעצמו חוטב העצים: "מה זה העז הזו? מי שולח
אותה? בטח זה אלוהים. אלוהים עוזר לדב. שלא ימות כי
אינו יכול לדאוג להשגת מזונו בעצמו. אם אלוהים עוזר
לדב, לבטח יעזור גם לי."
למחרת, אמר חוטב העצים לאשתו: "אני לא הולך
לעבוד."

אמרה לו אשתו: "מה קרה לך? השתגעת? אתה רוצה שילדיך יגוועו ברעב, מה יהיה איתנו, מה יהיה איתי? אנחנו בקושי מסתדרים, בקושי יש לי ממה להכין להם לאכול, אנחנו בקושי שורדים. אמר חוטב העצים: "לא. אני לא הולך לעבוד. שאלוהים יעזור לי."

כל יום שעבר, האישה הייתה מתלקחת שאינו הולך לעבוד ואין להם ממה לחיות. יום אחד, בזמן שהתווכחו חוטב העצים ואשתו, נשמעה לפתע נקישה בדלת. בפתח הדלת עמדו שני בחורים צעירים ושאלו את חוטב העצים: "האם תוכל להשכיר לנו את החמור שלך, שעומד אצלך בחצר, לכמה שעות, תמורת 20 לירות?" חשב לעצמו חוטב העצים: "20 לירות הן סכום מכובד, אבל לכמה זמן זה כבר יספיק? לא. אני מעדיף שלא. אני רוצה שאלוהים יעזור לי." ולא קיבל את הצעתם. האישה דואגת והוא ממשיך בשלו: "רק אלוהים יעזור לי."

חלפו כמה ימים ושוב דפיקה בדלת. שני הבחורים חזרו לבקש שישכיר להם את החמור תמורת 20 לירות. לבסוף נענה חוטב העצים לבקשתם והשכיר להם את החמור.

מסתבר ששני הבחורים היו שודדים שגנבו אוצר. כדי להעמיס את האוצר הגדול והיקר ולהעבירו ממקום למקום, נזקקו לחמור. הם חנו בצד הדרך, קשרו את החמור, עם האוצר על גבו לעץ וישבו לנוח. אמר השודד האחד לרעהו: "אנחנו עייפים ורעבים. אני אלך כאן לשוק, בקרבת מקום ואביא לנו אוכל. בינתיים

תנוח." (ובליבו תכנן תוכנית: אני אוכל במסעדה, אביא לו אוכל ואשים בפנים רעל. כך ימות וכל האוצר יישאר לי)."

כשהלך השודד להביא אוכל, חשב בליבו השודד השני: "למה שאחלוק איתו את האוצר? אחפור בור, אכרה לו קבר, אכסה בשקיות וענפים וכשיחזור אציע לו לנוח על "המצע הרך", הוא ייפול לבור, ימות וכך יישאר לי האוצר.

כשחזר השודד עם הארוחה בידיו, הציע לו השודד השני לנוח על המשטח שהכין עבורו במיוחד. הוא נענה להצעתו, הלך לנוח ונפל לבור. מייד כיסה אותו השודד השני באדמה וקבר אותו חי. "עכשיו, " חשב לעצמו, "אלך לאכול את מה שהביא לי." אכל וכעבור מספר שניות מת מהאוכל המורעל. וכך מתו שניהם. בינתיים חלפו מספר שעות והחמור החל להיות רעב וצמא. ניסה להיאבק כדי להשתחרר מהעץ אליו קשרו אותו. נאבק בפראות ולבסוף הצליח להשתחרר. המקום היחיד שהכיר החמור היה ביתו של בעליו, חוטב העצים.

הלך החמור לכיוון ביתו של חוטב העצים ומשפחתו והאוצר על גבו.

חוטב העצים ואשתו ישבו בביתם, כשלפתע, שמעה האישה וזיהתה את צעדי החמור.

וצאו שניהם לחצר ומצאו את החמור, כשעל גבו אוצר של כסף ויהלומים.

שמחו חוטב העצים ואשתו, הלכו לשוק וקנו מכל טוב, בגדים ואוכל.

אמר חוטב העצים לאשתו: "את רואה? אני סמכתי על
אלוהים שיעזור לי והוא באמת עזר לי."
ומאז חיו חוטב העצים ומשפחתו באושר ועושר.

מקצוע מציל חיים

למשפחה עשירה היה בן יחיד שהיה מאוד מוצלח.
שלחו אותו למקום מרוחק, כדי שילמד שם לימודים
מתקדמים ויתפתח. לאחר מספר שנים כשסיים הבן את
לימודיו, חזר לבית הוריו.
כשהיה בדרכו לבית הוריו, פגש רוכל. הרוכל קרא:
"אני מוכר עצות. עצות למכירה".
חשב לעצמו הבן: "מה זה עצות למכירה? איזה דבר מוזר
זה?"
ניגש אל הרוכל ושאל אותו: "בכמה אתה מוכר עצה?"
ענה הרוכל: "10 לירות."
"אין לי 10 לירות", אמר והלך.
כשחזר לביתו, שמחו הוריו לקראתו והוא סיפר בבדיחות
הדעת על מוכר העצות שפגש: "מוכר עצות, מה מוכר
עצות?"
אמר לו אביו: "קח לך 10 לירות, לך אל הרוכל וקנה
ממנו עצה."
הלך הבן אל הרוכל וביקש לקנות ממנו עצה.

אמר לו הרוכל: "אתה אמנם אדם מלומד, עורך דין, אבל אתה צריך ללמוד מקצוע אמיתי, לעבוד בידיים".
ענה הבן: "אבל אני עורך דין, יש לי משרה גבוהה".
אמר הרוכל: "זה לא חשוב".
קנה הבן את העצה, שילם לרוכל 10 לירות והלך לדרכו, חזרה לביתו.

למחרת החל הבן ללמוד את מלאכת אריגת השטיחים מבעל מקצוע. כך יום יום, עד ששלט במלאכה.
יום אחד, רצה הבן ללכת להסתובב במרכז העיירה, לראות אנשים שמזמן לא פגש, לבלות. נתן לו אביו כסף, שיהיה לו כדי לאכול במסעדה, לבלות, לקנות לעצמו דברים.

נכנס הבן למסעדה גדולה ומפוארת, מוארת וצבעונית. לפתע, חטפו אותו שודדים והורידו אותו למרתף.
רצו להרוג אותו ולשדוד את כספו.
אמר להם: "אל תהרגו אותי. אני יכול להביא לכם תועלת. אני יודע לארוג שטיחים. אארוג שטיחים ואתם תוכלו לקחתם ולמכור אותם בשוק. כך תרוויחו ממני, רק תשאירו אותי בחיים.
השודדים נענו לבקשתו, הביאו לו את החומרים הדרושים והוא החל לארוג שטיחים יפים, אותם מכרו השודדים בשווקים.

הוריו, כמובן, לאחר שראו כי בנם נעדר, דאגו מאוד ודיווחו למשטרה. אולם, ללא הועיל, כאילו בלעה אותו האדמה. האם ישבה כל הימים ליד החלון ודמעות זלגו מעיניה. יושבת ומחכה. אולי הוא יחזור. אולי תראה אותו.

ואילו הבן, יושב חודשים על גבי חודשים, אורג שטיחים
והשודדים מוכרים את השטיחים בשווקים ודואגים
למחייתו.

בינתיים הגיעה משפחתו למסקנה שכנראה מת בנם,
והתאבלו על בנם היחיד, על שאבד לעד.
יום אחד, שומעים ההורים קול רוכל מהרחוב:
"שטיחים, שטיחים עבודת יד, שטיחים."
אמרה האישה לבעלה: "בוא נצא, נראה איזה שטיחים
אלה."

יצאו אל הרוכל ומיד זיהו את עבודת היד הייחודית לבנם
ואף הבחינו בחתימת שמו על השטיח. מופתעים ונסערים,
קראו מיד למשטרה.

השוטרים עצרו את הרוכל ואילצו אותו להובילם למקום
ממנו נשלח.

שם, עצרו את השודדים, כלאו אותם ושחררו את הבן
לחופשי.

שמחו ההורים לראות את בנם והאב אמר לבנו:
"המקצוע מציל את האדם ויכול להציל חיים. תלמד בשכל
ותעבוד בידיים".

מעשה בשני אחים

פעם היו שני אחים. האחד עשיר והשני עני. כל שנה בחג הפסח, כמה ימים לפני ליל הסדר, היה האח העשיר נותן לאחיו העני מצות, כמה בקבוקי יין, כדי שלא יחסר לו ולמשפחתו בחג.

באחת השנים, מספר ימים לפני ליל הסדר, הגיע האח העני, כהרגלו, לאחיו העשיר, שהיה סוחר במקצועו ומכר דברי מאכל ומצרכים בשוק ואמר לו: "מה קורה אחי? אתה נותן לי מצרכים כמו בכל שנה?"

אמר לו אחיו העשיר: "לא עכשיו. תבוא מחר." הלך ושב למחרת. אמר האח העני לאחיו העשיר: "נו, אחי, אתה יכול לתת לי עכשיו את המצרכים לחג, כמו שאתה נותן לי בכל שנה?"

האח הסוחר, שחנותו הייתה עמוסה בקונים, ענה: "לא. עכשיו אני עסוק. תבוא מחר."

כך דחה אותו מיום ליום. יום אחד פקעה סבלנותו של האח העשיר מ"נדנודיו" של אחיו העני ומבקשותיו למצרכים ואמר לו: "אין לי זמן בשבילך. לך לעזאזל." הלך האח העני לביתו ואמר לעצמו: "אחי שלח אותי לעזאזל. אין בעיה. אני אלך לעזאזל. נראה מה יש שם. לא סיפר כלום לאשתו או לאף אחד אחר, לקח קצת אוכל בשק, העמיס על שכמו ויצא לדרכו. הסתובב בשדה וביער והנה ירד הערב ואין לו אפילו כסף כדי להתאכסן וללון באכסניה. מצא על שפת הנהר עץ גדול והתיישב תחתיו.

אכל קצת מן הצידה שלקח לדרך ונמנם בין ערביים תחת העץ.

על העץ ישבו זוג ציפורים וצייצו.

פתאום כאילו "נפתח לו המח" והחל להבין את שפת הציפורים, שדיברו ביניהן.

החל להקשיב לשיחתן והנהר גועש.

אמרה ציפור אחת לשנייה: "לו איש זה היה מבין אותנו, היה יכול להיות עשיר. שייגש לנהר, ייקח שלוש אבנים ויזרוק אותן לנהר, אחת אחרי השנייה ואז הנהר ישתתק. אם ילך כמה מטרים, יבחין בדלי מלא זהב ויהלומים.

אם ייקח את האוצר, יסתדר לכל החיים.

חשב לעצמו: "מה יכול להיות? ננסה ונראה."

זרק לנהר שלוש אבנים ואכן גילה את הדלי. סחב את

האוצר שהיה בתוכו, שהיה כבד מאוד וחזר לביתו.

כשהגיע קודמה אשתו את פניו: "איפה היית? כולנו דאגנו ובכינו. כמעט ניגשנו למשטרה."

סיפר לה את קורותיו והיא שמחה מאוד.

לקראת החג, קנו מכל טוב אוכל, מצרכים לחג, בגדים

לילדים, שיפצו את הבית, סידרו והכינו כל מה שצריך

כדי לערוך סדר כהלכתו.

בליל הסדר, השולחנות ערוכים, הכל מבהיק, הכל נוצץ.

ישבו סביב לשולחן כל המשפחה והשמחה הייתה גדולה.

בעשר בלילה נשמעה דפיקה בדלת.

היה זה האח העשיר, שנזכר כי אמר לאחיו ללכת לעזאזל

ודחה אותו ולפתע התחרט על כך וחשב לעצמו: "מסכן

אחי. מי יודע אם יש להם אוכל לחג." לקח קצת אוכל

שנשאר מארוחת החג וכשהתקרב לבית אחיו ראה אורות צבעוניים ושמע המולה ושמחה.

ראה מבעד לחלון וילונות צבעוניים וריהוט חדש. לאחר שדפק בדלת, יצאה אליו אשת אחיו והזמינה אותו להיכנס.

הביט האח העשיר מסביב ושאל את אחיו: "איך הגעת למצב כזה?"

הזכיר לו: "אני באתי אליך ואתה שלחת אותי לעזאזל אז הלכתי לעזאזל ובעזאזל מצאתי את זה."

אמר לו האח: "ספר לי איך היה לך. תגיד לי את האמת." סיפר לו אחיו: "הלכתי וישבתי על שפת נהר ובתוך הנהר מצאתי דלי עם אוצר. אולי יש שם עוד דליים כאלה. אני לא יודע. לא בדקתי. הסתפקתי באחד וחזרתי לביתי וזה מספיק לי לכל החיים."

כשחזרו האח העשיר ואשתו לביתם, אמר לה: "אני הולך גם לבדוק מה יש שם בעזאזל הזה."

לקח איתו צידה לדרך ועוזרים, הגיע לגדת הנהר הגועש, קפץ לנהר ולא חזר. הלך לעזאזל!

אדם לא שבע ולא שמח בחלקו. למרות שיש לו מספיק רוצה עוד ועוד ומקנא במה שיש לאחר.

מעשה בשתי שכנות

פעם היו שתי משפחות שחיו בשכנות.
משפחה אחת הייתה מאוד ענייה.
והשכנה הייתה רעה.

לשכנה הענייה היו בגדים רבים ישנים וקרועים שהיה צריך לתקן, לתפור. ביום, אין לה זמן לתקן ולתפור. בלילה, אין לה נפט שאיתו תוכל להדליק את העששית ולתפור לאורה.

מצאה לה פיתרון, הייתה עולה בלילה על הגג והאור מבית השכנה היה מאיר לה את בגדיה וכך תפרה. ראתה אותה השכנה, התעצבנה ששכנתה "לוקחת" לה את האור וסגרה את החלון ואת התריס, כדי לחסום את האור משכנתה. גם לכך מצאה השכנה פיתרון. חיכתה היא ללילות ירח מלא ולאור הירח הייתה תופרת. לילה אחד עבר ברחוב זקן.

"שלום עליכם", אמר. - "שלום עליכם", ענתה.
"מה את עושה?", שאל. "סתם יושבת לי באוויר. אני אוהבת לשאוף את האוויר הצח הזה כשהערב יורד."
"את מתקנת משהו? בגדים ישנים, קרועים?", שאל.
"לא", ענתה, "חס וחלילה, יש לי הכל חדש."
"אמן כן יהי רצון" אמר.

"יש לך בגדים לילדים?", שאל.
"בטח, יש לי הכל. הכל חדש. כל פעם אני קונה משהו חדש."

"איך הבית שלך?", שאל.
"הכל תודה לאל, לא חסר לי שום דבר."

"אמן כן יהי רצון" אמר.

"יש לך פרנסה?" שאל.

"כן, ברוך השם, יש לי פרנסה ואני גם מחלקת ונותנת לנזקקים."

"אמן כן יהי רצון" אמר.

וכך הלאה, על כל שאלה ששאל האיש הזקן ענתה שהכל בסדר והוא מצידו בדרך: "אמן כן יהי רצון."

האגדה מספרת שהאיש הזקן היה אליהו הנביא.

נתן לה כמה פרוטות ואמר: "שימי לך בכיס. וכמה

שתוציאי, אף פעם לא יחסר לך. תמיד תהייה לך רווחה."

ואכן כך היה. היא החלה לחיות ברווחה וכפי שסיפרה, כך

הפך להיות ביתה: הכל מבריק ומסודר, מלא כל טוב, ללא

מחסור. הארונות והמקרר מלאים באוכל. ריהוט חדש.

מה שאמרה, כך היה.

ראתה השכנה שלה מבחעד לחלון שהבית של שכנתה

הענייה השתנה, נכנסה לביתה ושאלה: "מאין כל זה?"

"אלוהים נתן לי, אלוהים שלח לי." ענתה לה.

אמרה השכנה הרעה: "ספרי לי מה בדיוק קרה, כי אם לא

תספרי, אני אודיע למשטרה שאת גנבת, שאת שדדת."

אמרה השכנה הטובה: "אני ישבתי בחוץ וניסיתי לתפור

לאור המנורה של ביתך, אולם כשכיבית את האור,

הסתדרתי עם אור הירח. תיקנתי ותפרתי את בגדי ילדיי

ולפתע הופיע איש זקן. שאל אותי אם הכל בסדר אצלי

ועניתי לו: "תודה לאל יש לי הכל. הכל בסדר."

שמעה זאת השכנה הרעה ובאותו ערב עלתה על גג ביתה

ותפרה לאור הירח.

הגיע האיש הזקן ושאל אותה: "מה את עושה פה?"

ענתה: "מה אעשה? אין לי אור לתקן את הבגדים אז אני יושבת פה לאור הירח."
 אמר לה: "אמן כן יהי רצון."
 "אין לי בגדים לילדים הכל קרוע אז אני צריכה לתקן."
 "אמן כן יהי רצון." אמר.
 "יש לך אוכל בבית?" שאל.
 "לא, בקושי יש לי אוכל להאכיל את ילדיי."
 "אמן כן יהי רצון." אמר.
 נכנסה הביתה וגילתה שאין לה כלום בביתה: אין אוכל, אין ריהוט וכל הבגדים ישנים וקרועים.
 הגישה החיובית של השכנה הטובה השתלמה לה מאוד.

מעשה ברוכל וברוצח

מעשה בזוג עני שלבעל לא היה מקצוע ובגלל עוניים החליט לקנות סחורה, כגון תבלינים ולמכור בכפרים לפרנסתו. כל השבוע הסתובב בכפרים וביום שישי היה חוזר הביתה, יושב עם משפחתו בשישי שבת וביום ראשון היה חוזר להסתובב בכפרים ולמכור מכולתו וחוזר חלילה.
 באחד מימי שישי, כשהיה בדרכו הביתה, נקרה בדרכו רוצח. הרוצח שדד את כל מכולתו ואת הכסף שהרוויח.

אמר לו הרוכל: "קח הכל, רק אל תיקח את חיי. אל תהרוג אותי".

אמר הרוצח: "ואם אהרוג אותך, מי יידע?"
אמר לו הרוכל: "המלך הגדול יידע ויודיע למלך הקטן והמלך הקטן ייקום את נקמתי. למה שתהרוג אותי, מה עשיתי לך?" כך ענה הרוכל.

הרוצח הפיל אותו על המקום הרג אותו, זרק אותו לבור וכיסה אותו באדמה.

בני משפחתו של הרוכל החלו לדאוג משלא שב הביתה והחלו לחפשו. חיפשו ימים רבים ולא מצאו.
לאחר שנה, עבר הרוצח במקום בו רצח את הרוכל וראה להפתעתו שעל מקום הירצחו, צמחה גפן לתפארת, שהניבה ענבים כל כך יפים, כל כך טריים ורעננים, כפי שלא ראה מימיו. והפלא ופלא, זה אפילו לא היה בעונה של הבשלת הענבים, זה היה בחורף ועונת הענבים, הרי היא בקיץ.

אמר לעצמו הרוצח: "אקטוף מהגפן ענבים ואביא כמתנה למלך." קטף ענבים מלוא הסל, פיזר מעל, עלי גפן לקישוט וצעד שמח אל ארמון המלך.
כשעבר את השומר בשער הארמון ונכנס אל המלך, שאל אותו המלך: "מה רצונך?"

ענה לו: "הבאתי מתנה לאדוני המלך, הוד מעלתו."
אמר המלך: "הראה לי את המתנה"

הסיר הרוצח את עלי הגפן מעל הענבים ולפתע בצבץ ראשו של הרוכל הנרצח וכולו שותת דם על הענבים.
נבהל המלך ואמר: "מה זה, זו המתנה שאתה מביא לי?"
עכשיו ספר את האמת, מה עשית?"

אז סיפר כי לפני שנה רצח רוכל ולפני שרצח אותו, אמר לו הרוכל כי המלך הגדול יספר למלך הקטן על הרצח והמלך הקטן ייקום את נקמתו. לא שמעתי בקולו, כעסתי והרגתי אותו והיום אני מבין את כוונתו ואת צדקת דבריו. פקד המלך על שומריו לאסור את הרוצח והוא הוכנס לכלא. וכך נקם את נקמת הרוכל. אלוהים רואה ויודע הכל ובדרכו מוציא את הצדק לאור. אי אפשר להתחמק מאלוהים. יש אלוהים.

מעשה באדם טוב מידי

אדם צריך להיות טוב ולעשות מעשים טובים אבל הסיפור הבא מראה שגם להיות יותר מידי טוב, זה חיסרון. כשזה עלול לפגוע בנשמה ובגוף של אותו אדם. פעם היה מלך שאהב לעשות הרבה טובות. בכל פעם שראה מישהו שצריך עזרה או שזקוק לתרומה, היה נותן. למלך היה מתחת לארמונו גן יפה ומטופח. גן פורח עם עצים רבים וציפורים מצייצות. בכל בוקר היה יושב לו המלך בגנו עם כוס קפה ועיתון, שואף אוויר צח, מביט מסביב ונהנה מיופיו של הגן. לאחר מכן היה עולה לארמון, אוכל ארוחת בוקר ומתחיל את יומו.

יום אחד כשישב בגנו על כורסתו המפוארת, החלה לפתע
יונה לרפרף על ראשו. המלך, שהבין את שפת החיות,
שאל את היונה: "מה לך חביבתי, שאת רועדת כולך?"
ענתה היונה: "הנשר רודף אחריי, רוצה לטרוף אותי."
בעוד הם מדברים, הגיע הנשר. אמר לו המלך:
"אני מבקש שתשחרר את היונה."
אמר הנשר למלך: "זה המזון שלי."
אמר המלך: "אתה לא מתבייש. ציפור עוצמתית שכמוך,
מלך הציפורים שיכול להשיג לו טרף בקלות, רודף כך
אחרי יונה קטנה ומסכנה."
ענה הנשר: "מה לעשות. זה האוכל שלי. אין לי כרגע
אוכל אחר. גם אני צריך להתקיים."
אמר המלך: "בוא נעשה עסק. את היונה, לא אתן לך
לטרוף, אבל בוא ותחתוך מידי חתיכת בשר כמשקל היונה
ואת זה תאכל."
הנשר הסכים והמלך הוציא אולר מכיסו וחתך חתיכת
בשר מידו. כששקל את חתיכת הבשר אמר הנשר:
"זה עדיין לא כמשקל היונה. חתוך עוד חתיכה מבשרך."
הסכים המלך וחתך עוד.
אמר הנשר: "משקל בשרך עדיין לא השתווה למשקל
היונה, חתוך עוד מבשרך."
ושוב, חתך המלך עוד חתיכה מבשרו.
ושוב לא הגיע למשקל הרצוי ושוב חתך המלך עד
שלבסוף, נפח את נשמתו ומת.
בסופו של דבר, מיד לאחר מות המלך, תפס הנשר את
היונה וטרף אותה.

על כן אומרים שלעיתים להיות יותר מידי טוב, זה לא טוב
אם זה פוגע באדם עצמו שעושה את המעשים הטובים.
כל דבר צריך להיות במידה.

מעשה במשפחה שמחה וקצרת מטבעות

פעם היה מלך שאהב לטייל בממלכתו ולבדוק את מצב
הנתינים שלו. לבדוק אם הכל בסדר אצל ולבחון את
מנהגיהם.

יום אחד, מבעד החלון של אחד הבתים, הבחין המלך
באבא שמנגן בכינור ושבעת ילדיו רוקדים סביבו, שרים
ומוחאים כפיים, צוהלים, שמחים ומאושרים.
שלח אליו המלך שליח, כדי לברר מה הוא שמח כל כך?
מה הסיבה לשמחתו?

אמר האב לשליח של המלך: "בכל יום אני עובד ובערב
כשאני מסיים את העבודה, ומקבל את שכרי לאותו יום,
אני הולך למכולת קונה אוכל לאישה ולילדים, ממתקים
לילדים, משחקים ואני לא משאיר שום כסף אצלי בכיס.
ואחר כך אנחנו יושבים, מדברים, מנגנים, רוקדים
ושרים."

חשב המלך לעצמו: "אין לו כלום והוא שמח. בוא נבדוק
מה ישפיע עליו."

נתן לו המלך קערה עם דינרי זהב בתוכה ואמר לו:

אני נותן לך לשמור על הקערה הזו. אם יהיה חסר ולו ד
מטבע אחד, אתה תקבל עונש. ואם לא יחסרו מטבעות,
תקבל חצי מהמטבעות שבקערה."
הילדים התלהבו וצעקו: "אבא, תן לנו מטבעות."
ענה האב: "לא חביבי, אם יהיה חסר מטבע אחד,
איענש."
ומאז החלו רק וויכוחים וצעקות בין בני הבית וכבר לא
הייתה שמחה כמו קודם.
ועל זה נאמר: "מרבה נכסים, מרבה דאגות."

מעשה בגינה

ילד קטן, בן 7, אהב לעבוד בגינה. הוא ביקש מהוריו
שיקצו לו בגינה פינה בשבילו.
נתנו לו הוריו פינה בחצר והוא שתל צמחים ופרחים יפים.
כל יום טיפח הילד את גינתו, עדר, השקה ושתל.
בכל פעם גילה פרח אחר שפורח בצבעים מרהיבים והיה
מרוצה מאוד. כל זה קרה בסתיו. והנה הגיע החורף.
כמה שטיפח את גינתו, בכל יום נבל פרח מפאת הקור וכך
עד שנבלו כל פרחי הגינה.
שאל הילד את הגינה:
"שלום לך גינתי, לכל עץ וסבך,
מה שינו פנייך, יד מי הייתה בך?
פרחייך נבלו, שורשייך נדדו,

הבא לך הקץ?"
ענתה לו הגינה:
"אל נא ילד חמד, אל תחשוב כזאת,
עוד יבוא האביב המפליא עשות
אז פרחיי המתים יקומו משאול
המזמרים ישובו ובשיר יתנו קול."

החיים והמוות ביד הלשון

פעם היה מלך והמלך נפל למשכב.
הביאו לו רופאים רבים ואף רופא לא הצליח למצוא לו
מרפא. מיום ליום הוחמר מצבו. יום אחד בדק אותו רופא
ואמר לו שכדי להחלים הוא צריך לשתות חלב לביאה.
אם ישתה חלב לביאה, הוא יבריא.
חלב לביאה זה דבר נדיר וקשה להשיגו.
מי יעז לחלוב לביאה?

כתבו מודעות ופיזרו בחוצות הממלכה: "מי שישגי חלב
לביאה למלך, יקבל פרס כספי גדול."
החצרן של המלך חשב לעצמו: "יש לי שבעה ילדים ואין
לי פרנסה. אני אקח את הסיכון לחלוב לביאה תמורת
הפרס הכספי."

הוא התייצב בפני המלך ואמר: "אני אביא לך חלב
לביאה. רק תן לי בבקשה ציוד ואנשים שיעזרו לי."

הצטייד החצרן בגדיים ועיזים, שיהיה לו במה להאכיל
את הלביאה וחברו אליו אנשים שיעזרו לו.
השיירה יצאה לדרך והגיעה לגן החיות.
כשנכנסו לגן החיות מיד שמעו את שאגת האריה ואת
נהמת הלביאה.
התקרבו לכלוב של האריה והלביאה והכניסו לכלוב גדי.
הלביאה, שהייתה "המפרנסת", רצה מיד אל הגדי, וביחד
עם האריה, טרפו את הגדי.
לאחר מספר שעות הכניסו לכלוב עוד כמה גדיים.
לאחר עוד מספר שעות הכניסו כמה עיזים לכלוב.
אז נכנס החצרן אל הכלוב וזרק ללביאה עז.
הלביאה חטפה את העז והביטה בחצרן כאומרת תודה.
כך התקרב אט אט החצרן אל הלביאה ובכל פעם זרק לה
חיה אחרת למאכל.
לבסוף הגיע ללביאה והחל ללטף אותה.
שוב נתן לה דבר מה לאכול ובזמן שאכלה, חלב אותה
בעדינות ואת החלב כיוון היישר לתוך כד.
לאחר שהשיג את מבוקשו, יצא מן הכלוב.
יצאה השיירה לדרך, הדרך חזרה לארמון, עם חלב
הלביאה בידם.
משהתעייפו, נכנסו לפונדק דרכים כדי לשתות משהו
ולנוח ונרדמו.
בעת שישן החצרן, החלו איברי גופו להתווכח ביניהם
ולהתחרות מי מביניהם הכי מוצלח ובזכות מי הושג חלב
הלביאה.
הידיים אומרות: "אילולא אנחנו, שחלבנו, לא הייתם
משיגים את חלב הלביאה."

העיניים אומרות: "אילולא אנחנו, שראינו את הלביאה,
לא הייתם משיגים את חלב הלבביאה.

וכך הלאה, כל האיברים דיברו והתווכחו.
לפתע, התערבה הלשון ואמרה: "אילולא אני, לא הייתם
משיגים שום דבר."

מיד התנפלו עליה בדברי זלזול: "חתיכת בשר עלובה,
שנמצאת בתוך מערה, במה את כבר יכולה להועיל?"
אמרה הלשון: "אני אוכיח לכם את כוחי."
כשהתעוררו החצרן ועוזריו, המשיכו בדרכם, עד שהגיעו
לארמון המלך.

אחז החצרן את כד החלב בידיו, אל מול המלך ואמר:
"אדוני המלך, הנה החלב שהבטחתי לך. חלב כלבה."
"מה?" נחרד וצעק המלך, "חלב כלבה? איך אתה לא
מתבייש, מנוול! תפסו אותו! כבלו אותו מהר! איך הוא
מעז לרמות אותי. להבטיח לי שיביא לי חלב לביאה
ולבסוף להביא לי חלב כלבה."

התעוררו האיברים והחלו להתחנן בפני הלשון:
"הצילי אותנו. בקרוב נמות."

אמרה להם הלשון: "אמרתם שאין לי תועלת, שאני לא
שווה כלום ועכשיו אתם מתחננים שאציל אתכם?"
בינתיים הכינו עץ לתלייה וכל הקהל הוזמן לראות איך
תולים אדם שרימה את המלך, למען יראו ויראו.
והמלך מתכונן לראות במו עיניו איך תולים את הרמאי עד
שתצא נשמתו.

קהל רב התקהל וכולם מחכים לראות את ההוצאה להורג.
העמידו את החצרן על הכסא לפני תלייה.

אמר החצרן: "בבקשה, אני מבקש. ישנו חוק שאומר שלפני שהולכים לתלייה, אפשר להגיד משפט למלך." נענה המלך לבקשתו: "דבר!"

אמר החצרן: "אדוני המלך! אני הבאתי לך חלב לביאה, אבל בפי עמי לביאה נקראת כלבה. אם אינך מאמין לי, קח את החלב לבדיקה ותגלה שזהו חלב לביאה נקי, טהור ומשובח. ואני חלבתי את זה במו ידיי."

לקחו את החלב, בדקו אותו ואכן התברר שזהו חלב לביאה טהור.

החצרן שוחרר וקיבל פרס כספי גדול והמלך שתה את חלב הלביאה והחלים.

והלשון אמרה: "נו, הוכחתי לכם. החיים והמוות ביד הלשון."

בן המלך והעני

פעם היה מלך טוב לב. והייתה לו אישה שאהב אותה מאוד. אשתו, המלכה, לא הצליחה להיכנס להריון. כמה שניסו, לא הצליחו. במשך שנים.

המלך לא רצה לעזוב את אשתו משום שלא יכלה להביא לו צאצאים.

אחרי עשר שנים אלוהים חנן אותה והיא נכנסה להריון. ההריון עבר בשלום והמלך ציפה בשמחה ובקוצר רוח ליורש העצר או ליורשת העצר.

הגיעה שעת הלידה ובאו לבשר למלך שנולדו לו תאומים
בנים.

כששמע זאת המלך, נפלה רוחו. החל לדאוג:
"תאומים, למי אתן את המלוכה? תהייה קנאה ותחרות בין
השניים." חשב המלך מה לעשות והחליט לתת אחד
מהתאומים לאיש עני שאין לו לא אישה ולא ילדים. שהוא
יגדלו. וכך היה.

עברו שנים. המלך מאושר בחלקו ואפילו לא חשב על
הילד שנתן.

בנו של המלך, שגדל בארמון, היה לנער.
יום אחד, בעודו מסתובב ומטייל בחוצות הממלכה, פגש
לפתע בנער שדומה לו כמו שתי טיפות מים. היה זה אחיו
התאום, שהוא כמובן לא יודע על קיומו.
אמר לו: "מה זה? להביט בך זה כמו להביט במראה."
וכך אמר גם הנער העני.

כך הפכו להיות חברים. בכל יום נפגשו, שוחחו ושיחקו.
האחד בתלבושת מלכים והשני עם קרעים וטלאים.
יום אחד הציע בן המלך שיתחלפו בבגדים.
לפתע הגיע השומר מהארמון ואמר לנער: "בוא הביתה"
ולקח במהירות את הנער שהיה לבוש בבגדי מלך, שהיה
בעצם הנער העני, לאחר שהחליפו בגדים ביניהם.
ובן המלך נשאר בבית העני.

החל בן המלך לבכות ולהגיד שהוא בן מלך והסובבים
צחקו וחשבו שהשתגע.

ואילו הנער העני שהגיע לארמון, כשהוגשו לו ארוחות,
אכל בידיים, טבל לחם במלח ואכל.

הובאו רופאים ופסיכיאטרים לארמון לבדוק את בן המלך,
ששינה כל כך התנהגותו לפתע.

שאלו את הנער מה עשה בימים האחרונים ועם מי
התרועע.

לבסוף לאחר שהפצירו בו, הוביל אותם אל ביתו של
הנער עימו החליף בגדים, שהיה בעצם בן המלך
שהתגורר בארמון ושבעצם היה אחיו התאום.
כשראה המלך את שניהם, הבין את אשר עשה והתחרט
וכאב וכעס על עצמו שהפריד בין שני בניו ונטש את
השני. הזמין המלך את בנו השני להתגורר עימם בארמון
באופן קבוע. לימדו אותו קרוא וכתוב ונושאי לימוד
שונים עד שהגיע לרמתו של אחיו.
וכך חיו שני האחים יחדיו בחברות טובה.
ועל זה נאמר: "החינוך והלבוש הם שעושים את האדם."

כבודו של אדם בלבוש

פעם נערכה מסיבה גדולה בביתו של עשיר.
הגיע אדם עני, נעמד בפתח הבית וביקש להיכנס.
הסתכל השומר בכניסה על האדם שלבוש בבלויי סחבות
ולא נתן לו להיכנס.

חזר העני לביתו ולבש את בגדיו המהודרים ביותר.
כשחזר לבית העשיר, מיד הכניסו אותו בירכו אותו
בברכת ברוך הבא ופינו לו מקום של כבוד.

הוגשה לו צלחת מרק.
מיד טבל את שרוול חולצתו במרק.
פנו אליו ואמרו לו: "מה קרה לך? מה אתה עושה?"
ענה: "אני מאכיל את הבגדים שלי. כשבאתי לא לבוש
כיאות, אף אחד לא קיבל אותי, אז עכשיו מגיע לבגדים
לאכול כי בזכותם אני כאן. קיבלתם את בגדיי, לא אותי."

אהבת אחים

פעם היו שני אחים.
שניהם היו איכרים. האח הבכור היה נשוי עם ילדים והאח
הצעיר היה רווק.
בכל יום קצרו את הגורן, קיבצו אותו אלומות אלומות
וחילקו ביניהם את האלומות שווה בשווה.
בלילה חשב האח הצעיר: "אחי בעל משפחה ואני חי לבד.
למה שאקח אותה כמות של אלומות. לו יש יותר אנשים
לפרנס ולהאכיל." הוא קם, לקח כמה אלומות מאלומותיו
והעביר לחצרו של אחיו הגדול.
באותו לילה חשב גם האח הגדול: "יש לי בנים שיכולים
לעזור לי בעבודותיי ובפרנסתי. אחי לבד, ללא משפחה.
למה שנקבל מספר אלומות שווה. הוא צריך לקבל יותר."
קם האח הגדול והעביר לחצרו של אחיו הקטן כמה
אלומות. וכך בכל לילה.
מכיון ששני האחים העבירו בכל לילה, אלומות האחד
לשני, נשאר מספר האלומות שווה.

אף אחד מהם לא ידע על מעשיו של השני.
לילה אחד, נפגשו שניהם באמצע הדרך, כשכל אחד נושא
את אלומותיו אל אחיו. התרגשו לגלות את המעשה הטוב
של כל אחד מהם כלפי אחיו והתחבקו.
ועל זה נאמר, כי בית המקדש השני, נבנה על אהבת
אחים.

מעשה במלך ובידו היהודי

פעם היה מלך שהיה לו ידיד יהודי.
הם אהבו מאוד האחד את השני.
והמשנה של המלך, קינא מאוד בידידות זו.
החל להשמיץ את הידיד היהודי: "אל תאמין ביהודים. הוא
סתם מקשקש. הוא לא באמת אוהב אותך. אם תנסה
אותו, תראה שהוא שונא שלך."
יום אחד המלך רצה שיעשו לו נעליים והזמין סנדלר.
בא הסנדלר, לקח את מידות כפות רגליו של המלך ואמר
שהנעליים יהיו מוכנות בעוד שלושה ימים.
בינתיים המשנה של המלך תכנן מזימה איך להעליל על
היהודי.
הוא הלך לסנדלר וכתב מכתב השמצה בשם היהודי שבו
כתב למלך: "אני לא אוהב אותך, אין לך שכל וכולי."
הוא נתן את המכתב לסנדלר וביקש ממנו שישים אותו
בתוך אחת מנעלי המלך.

עברו שלושה ימים והסנדלר הביא את הנעליים
המצוחצחות למלך.

המלך היה מרוצה, החל ללכת עם נעליו בחדר ולאחר
מכן, חלץ את נעליו כדי לבחון את העבודה היפה שעשה
הסנדלר.

לפתע הבחין בפתק שמבצבץ מאחת הנעליים. המשנה של
המלך היה לידו כל אותה העת.

המשנה של המלך הקריא את המכתב באוזני המלך.
המלך כעס מאוד ואמר שמגיע ליהודי עונש שריפה על
הכפשת והשמצת המלך.

קרא לבעל מאפייה ידוע ואמר לו: "חמם את התנור
במאפייה שלך ומי שיבוא אליך וישאל: "עשית מה
שציווה המלך?" אמור לו: "כן. הכל נהייה לאפר."
כעבור שלושה ימים בא היהודי לבקר את המלך כרגיל.
אמר המלך ליהודי: "לך בבקשה לבעל המאפייה ושאל
אותו אם הוא עשה מה שאמרתי."

הלך היהודי לבעל המאפייה והנה פוגש אותו אדם זקן,
אומרים שהיה זה אליהו הנביא.

אמר לו האיש הזקן: "לאן אתה הולך?"
סיפר לו היהודי.

אמר לו הזקן: "שמע, אנחנו עושים כאן ברית מילה וחסר
לנו אחד למניין. תצטרף בבקשה ותשלים לנו את המניין."
ענה היהודי: "אני לא יכול. המלך שלח אותי."

אמר הזקן: "מלך לא מלך. מדובר כאן במצווה. עניין של
מלך המלכים. הקדוש ברוך הוא."

התרצה היהודי והלך עם הזקן לברית להשלמת המניין.

לאחר מכן רצה היהודי למהר וללכת לבעל המאפייה לעשות כמצוות המלך.

אמר לו הזקן: "לא חביבי. מי שמשותף במצוות הברית, צריך גם להישאר לסעודה התגיגית. זו מצווה." והיהודי נשאר לארוחה.

בינתיים הגיע המשנה של המלך במצוות המלך לבעל המאפייה ומצא את בעל המאפייה עם שני גברים.

שאל אותו: "עשית את מה שאמר המלך?"

ענה לו בעל המאפייה: "כן, כן."

מיד תפסו אותו שני הגברים (שחשבו שהוא היהודי)

וזרקו אותו לתוך התנור, שימות בשריפה.

לאחר מכן הגיע היהודי ושאל את בעל המאפייה אם עשה

את מה שאמר המלך והוא ענה: "כן כן. הוא נהייה

לאפר."

בינתיים פגש המלך בסנדלר. שאל אותו: "מי נתן לך את

הפתק לשים בנעל שלי?"

ענה לו: המשנה שלך. שילם לי מאה שקל."

מיד הבין המלך מה קרה, חיפש את המשנה שלא נמצא (כי

נשרף) והעלה את היהודי לדרגת משנה למלך.

ואת הסנדלר אסר.

ועל זה נאמר, שבסופו של דבר, הצדק יוצא לאור והטוב

מנצח.

מעשה במלך ששנא זקנים

פעם היה מלך ששנא זקנים.
יום אחד סיפרו למלך שנמצא כד באגם ושאוּלי יש בתוכו
אוצר.

שלח המלך משלחת לאגם שתוציא את הכד.
בכל פעם ששלחו ידם למים, להוציא את הכד, התערבלו
המים והכד נעלם וכששבו המים לקדמותם, נראה שוב
הכד ולא הצליחו להוציאו.
נועץ המלך בחכמים ואף אחד לא הצליח למצוא תשובה
לתעלומה.

שמע יהודי זקן את הדבר ושלח את נכדו למלך לאמור:
"אני אצליח להוציא את הכד."
אמר המלך לנכד: "אם הסבא היהודי שלך, לא יצליח
והוא סתם עושה ממני צחוק, אוציא פקודה להרוג את כל
היהודים."
מיהר הנכד מבוהל חזרה לסבו ובישר לו את הבשורה
המרה.

אמר לו הסבא: "אל תדאג. אני אפתור את הבעיה."
הגיע הזקן למלך והמלך שלח אותו עם המשלחת לאגם.
אמר הזקן לאנשי המשלחת: "תביאו סולם."
כולם צחקו וגיחכו. "בשביל מה סולם? מה, תרד איתו
לתחתית האגם?"

אמר הזקן: "הכד לא נמצא בתוך המים. הכד נמצא גבוה
על העץ. הכד רק משתקף במים ולכן כשאתם מנסים
להוציא את הכד, המים מתערבלים והכד נעלם."

הביטו אנשי המשלחת למעלה ואכן ראו כי הכד נמצא על העץ.

טיפסו על העץ הורידו את הכד וחזרו עם הכד ועם האיש הזקן לארמון המלך.

התפלא המלך והתרגש ומאז ועד היום המלך אוהב ומעריך את הזקנים ואת חוכמתם.

דקלומים

שני חברים

שני חברים נפגשו והתחילו לריב.
כעסו אחד על השני והרביצו אחד לשני.
לבסוף אמר האחד לחברו:
"אין דבר, חביבי
כל זה לא לנצח
עוד יחדל הרצח
עם הגיצחון."

בן אדם, אל תדאג לשעבר כי אין

בן אדם, אל תדאג לשעבר כי אין
ולשעתיד כי הוא עדיין
קווה אל השם
הממציא לך יש מאין
ותשואת השם עדיין

שיר על ירושלים

(נכתב לפני כמאה שנה וכמעט בכל אירוע, חג או שמחה משפחתית, דקלמה מזל שיר זה, עוד בהיותה בת שש, בעומדה על כסא).

אלפיים שנה כבר עברו
כבר הרבה זמן שאנו נודדים
מכל מקום אותנו כבר גירשו
ואויבינו כולם שודדים
כבר הרבה צרות סבלנו
גורלו של יהודי מר,
זבאומתנו כן פגשנו
יהודי שירתו תמיד שר

פזמון: ירושלים
ארץ אבות, ארץ מולדתנו, ארץ כל תקוותנו
הפעמון מצלצל, לציון נשוב
שירו נא, אחיי,
נשוב נשוב נשוב!

על הררי ציון עליתי
בהיותי בירושלים שם

שם שכבתי וגם נמנמתי,
ובכה בכיתי עם כל עם ועם
שם שירת הנביאים שמעתי
גם כינור מנגן תוכם
את העברים בארצם ראיתי
בשמחה שרים שירת
פזמון חוזר:
"ירושלים, ארץ..."

על הגבעה שם, בגליל

על הגבעה שם בגליל
יושב שומר ובפיו חליל
הוא מחלל שירת רועה
לשה, לגדי ולסיח תועה
יש מנגינה בפי חליל
יש אגדות שם בגליל
היה היה גיבור חידה
ולו זרועו היחידה. (על טרומפלדור).

לחיים

בהשקת הכוס לחיים
משתתפים חמשת החושים:
האף מריח, העיניים רואות, הידיים ממששות,
הפה טועם והאוזניים שומעות את נקישת הכוסות
האחת בשניה.

הילד הזה

הילד הזה, שקוראים לו דניאל
נולד בישראל
הילד הזה זכה לבריתו
אביו ואימו יזכו לחופתו וכל משפחתו
המלאך הגואל יברך אותו
ויזכה לעשות בנועם ה'.

דקלום לחנוכה

שקט שקט שקט
החנוכיה דולקת
ובחדר בלי שאון
מסתובב לו סביבון
מסתובב ולא עייף
בבקשה, תנו לי לאכול.

לא בשר, לא חמאה, לא קציצה,
רק לביבה חמה ומתוקה
לכבוד החנוכה.

חידות

מעשה בשומר

היה היה אדם עשיר מאוד. היה לו רכוש יקר, כסף וזהב.
אבל הוא לא היה מאושר. כל הזמן היה בדיכאון. חשש
שיגנבו לו את כל רכושו. בלילות לא הצליח להירדם
ועמד דרוך עם נשקו לבל ישדדו אותו.
לבסוף, כשכבר הרגיש שהוא עומד להתמוטט ממתח נפשי
ועייפות, החליט לשכור שומר.
הוא הציב את השומר במרפסת שלו שפנתה ל-3 כיוונים:
לפנים, ימינה ושמאלה. שם לו שם כיסא ושולחן עם
כיבוד ושתייה חמה וקרה כדי שכל הלילה יאכל ולא
יירדם.
עברו חודשים וכולם מרוצים: העשיר ישן טוב בלילה,
מרגיש טוב, נראה טוב והשומר מתפרנס בכבוד ומרוצה
משכרו.

יום אחד בשעה שש בבוקר, ניגש העשיר לשומר ואומר לו: "היום תישאר לשמור אצלי עד שתיים, משום שאני ממריא למקום רחוק כדי להביא סחורה. כשאחזור אשלם לך בעד שעות העבודה הנוספות."
אמר לו השומר: "אדוני, אני מבקש ממך, אל תטוס היום."

שאל אותו העשיר: "למה?"
ענה השומר: "המטוס שתמריא בו היום יתרסק וכל נוסעיו יהרגו."

בתחילה הזדעזע העשיר ולא רצה לשמוע נבואה רעה זו אולם במחשבה שנייה החליט לדחות את טיסתו ליום אחר. בשעה עשר של אותו יום, דווח כי מטוס שהמריא בשעה 7:00 התרסק וכל הנוסעים נספו.
העשיר התרגש עד כדי דמעות, ניגש לשומר, חיבק ונישק אותו ואמר לו: "תודה לך. הצלת את חיי אבל אתה מפוטר. השאלה הנשאלת: למה העשיר פיטר את השומר?"

פתרון החידה:
השומר ראה בחלומו את החיזיון בו התרסק מטוסו של אדונו. אם חלם סימן שנרדם. נרדם בשמירה. אם נרדם בשמירה, סימן שלא ביצע את עבודתו כראוי. כשל במשימתו. לכן פוטר.

הניצולים בספינה

פעם הפליגה ספינה ולפתע פרצה בה שריפה. טבעה
הספינה בים וכולם ניצלו.
איך זה יכול להיות?

פתרון החידה: כולם ניצלו מלשון צלייה, ניצלו באש.

אף אחד לא נרטב

היה יום יפה ולפתע התחיל לרדת גשם.
רק לאחד האנשים ברחוב היתה במקרה מטריה בתיק
אבל אף אחד לא נרטב.
איך זה יכול להיות?

רק אף אחד, מלשון אף, אפו של בעל המטריה, לא נרטב.

בדיחות

מעשה בחמור

פעם היה אדם שהיו לו עשרה חמורים.
בכל יום יצא הוא לטייל עם החמורים.
בכל פעם, לפני שיצא, היה סופר את החמורים ומוודא
שכל העשרה נמצאים.

בוקר אחד, כשספר את החמורים. גילה שחסר לו חמור אחד.

"אוי ואבוי", חשב לעצמו, "מי לקח לי את החמור?" ירד מהחמור, ספר שוב והנה יש עשרה חמורים. עלה על החמור, ספר שוב והנה, שוב יש רק תשעה חמורים.

מסתבר שבכל פעם שעלה על גבו של החמור, שכח לספור את החמור שעל גבו יושב וכשירד מהחמור, שוב נגלו לו כל חמוריו. ועל זה נאמר: "חמור יושב על חמור".

ג'וחה המת

ג'וחה (שמוכר כליצן החצר של המלך, דמות של טיפש וגם פיקח), נהג להצחיק את המלך באמצעות תנועות, פרצופים וסיפורים מצחיקים והמלך היה מבודח ומרוצה ממנו.

יום אחד אמרה אשתו של ג'וחה לג'וחה: "אין לנו כסף. אנחנו עניים. מה נעשה?"

הרגיע אותה ג'וחה ואמר: "אל תדאגי. יש לי פתרון." בא ג'וחה למלך ובוכה בוכה בוכה. ממרר בבכי.

שאל אותו המלך: "מה קרה?"

ענה ג'וחה: "אשתי נפטרה ואין לי כסף להביא חברא קדישא ולשלם על התכריכים והקבורה."

המלך הצטער לשמוע ונתן לו מאה לירות להוצאות הקבורה.

ג'וחה הביא את הכסף מהתרמית לאשתו והיא היתה מרוצה.

לאחר שבועיים הכסף נגמר. אמרה אשתו של ג'וחה לג'וחה: "מה יהיה? הכסף נגמר. אתה לא מרוויח מספיק. איך נסתדר?"

אמר לה ג'וחה: "לכי למלכה ואמרי לה שג'וחה מת ואת צריכה כסף לקבורה."

ואכן כך עשתה. מיררה בבכי למלכה על מות בעלה ועל כך שאין לה כסף להוצאות הקבורה. המלכה הצטערה לשמוע ונתנה לה מאה לירות.

כשנפגשו המלך והמלכה, סיפרה המלכה למלך שג'וחה מת.

"מה פתאום!" אמר המלך, "אשתו מתה."

"מה פתאום!" אמרה המלכה, "ג'וחה מת."

וכך התווכחו ביניהם.

לבסוף החליטו המלך והמלכה ללכת לביתם של ג'וחה ואשתו שהתגוררו בסמוך לארמון ולבדוק את העניין.

ראה אותם ג'וחה מתקרבים לביתו ואמר לאשתו:

"מהר, שכבי במיטה." כך עשה גם הוא. התכסו בשמיכה ועשו את עצמם מתיים.

הגיעו המלך והמלכה, מביטים מסביב ואכן רואים שג'וחה ואשתו שוכבים והסיקו שהם מתיים.

אבל מי מת קודם? לא ידעו.

אמר המלך: "אם מישהו היה יכול לגלות לי מי מהם מת קודם, הייתי נותן לו מאה לירות."

קפץ ג'וחה וצעק: "אני קודם."

ג'וחה והדירה

אשתו של ג'וחה התלוננה באוזניו שאין להם מספיק כסף.

אמר ג'וחה: "אל תדאגי. נמכור את הדירה."

שאלה אשתו: "ואיפה נגור?"

ענה לה: "אל תדאגי. מי שיקנה את הדירה, יחזיר אותה במהרה."

פרסם ג'וחה מודעות והגיע קונה לדירה.

אמר לו ג'וחה: "אני מוכר את הדירה בחצי מחיר, בתנאי שאתה מאפשר לי להשאיר פה על הקיר את המסמר שלי ומה שארצה, אני אתלה עליו."

"עשינו עסק!" אמר הקונה.

באותו לילה, בשעה שתיים לפנות בוקר, דופק ג'וחה על הדלת של קונה הדירה.

"מה קרה?" פותח ושואל קונה הדירה.

"הנעליים שלי רטובות, אני רוצה לתלות אותן לייבוש על המסמר שלי." עונה ג'וחה.

"אבל למה באמצע הלילה?" שואל הקונה.

עונה לו ג'וחה: "זה המסמר שלי, זה היה התנאי, זוכר?" למחרת, שוב דופק ג'וחה באמצע הלילה על דלתו של

קונה הדירה. כל המשפחה, הילדים התעוררו מבוהלים.

"מה קרה?" שואל קונה הדירה.

"אני רוצה לתלות את המעיל שלי פה."

למחרת הגיע שוב ג'וחה באמצע הלילה: "אני רוצה לתלות את החתול המת שלי פה."
 ושוב למחרת: "אני רוצה לתלות את הכלב המת שלי פה."
 לבסוף התייאש קונה הדירה ואמר: "איזה דבר זה? אתה יודע מה. תחזיר לי את הכסף וקח את הדירה בחזרה."
 אמר לו ג'וחה: "אקח ממך את הדירה רק אם הכסף עבודה יישאר אצלי."
 לבסוף לא הייתה לו ברירה וקונה הדירה הסכים ל"עסקה" ויצא מהדירה כל עוד נפשו בו והדירה חזרה לג'וחה ואשתו.

התיק ברכבת

היה אדם שכל יום נסע לעבודה ברכבת. באחד מימי ראשון, כשהרכבת עמוסה במיוחד ולהרבה אנשים אין מקום לשבת, חיפש אותו אדם מקום ישיבה בכל הקרונות ולא מצא.
 לפתע ראה אדם שיושב לו וקורא עיתון ובמושב שלידו מונחת מזוודה.
 פנה אליו אותו אדם וביקש יפה: "בבקשה, תפנה לי את המקום. תוריד את המזוודה מהכיסא, אני לא יכול לעמוד. קשה לי. אני סובל מכאבי רגליים."

והאיש שיושב הביט בו לרגע, ואז התעלם, לא ענה
והמשיך לקרוא עיתון.
חשב לעצמו האיש, אולי הוא לא שומע טוב או לא מבין
את השפה ופנה אליו שוב, הפעם בשפות שונות.
ועדיין האיש שיושב לא עונה.
פנה האדם שרצה לשבת לפקח הרכבת וסיפר לו את
העניין.
הגיע הפקח, פנה אל האיש היושב ליד המזוודה ואמר לו:
"בבקשה, תוריד את המזוודה כדי שהאדון יוכל לשבת."
האיש הביט בו לרגע וחזר לעיתון.
הפקח פנה אליו שוב והפעם הרים את קולו בזעם.
והאיש שיושב ממשיך להתעלם.
וכך שוב ושוב ללא הועיל.
לבסוף התעצבן הפקח ובזעם פתח את החלון וזרק את
המזוודה דרך החלון.
ואז פתח האדם את פיו ואמר: "זו לא המזוודה שלי

שלושת הזקנות

שלוש זקנות נפגשו. שואלת הזקנה האחת את חברתה:
"מה שלומך חברה?"
עונה לה: "מה אני אגיד לך, אני כל הלילה לא ישנה, כואב
לי פה, כואב לי שם. קשה להיות זקנה, קשה."
שואלת אותה חזרה: "ומה שלומך את?"
עונה לה: "אני במצב לא טוב. בכל פעם שאני זזה, כואב
לי הגב, כואבות לי הרגליים, העיניים לא רואות טוב,
האוזניים לא שומעות טוב, מה אני אגיד לך, בשביל מה
לחיות? מספיק אלוהים, קח אותי כבר."

פונות שתי הזקנות לזקנה השלישית: "נו ומה איתך?"
עונה להן: "אני בסדר גמור. אני ישנה כל הלילה, אין לי
כאבי גב, אני רואה טוב, קוראת עיתון בלי משקפיים,
אני שומעת טוב (ותוך כדי אמירתה דופקת על השולחן
שלוש פעמים כנגד עין הרע), אבל מי זה דופק שם
בדלת? יבוא."

הקשישה והחוטף

קשישה אחת שבקושי הולכת, צועדת עם מקל, בלילה
ברחוב.
מולה הולך איש צעיר. פונה אליה ואומר לה:
"סבתא, את לא פוחדת ללכת ככה בחושך לבד?"
עונה לו: "לא!"
ממשיך הוא ושואל: את לא פוחדת שיחטפו אותך?
עונה לו: "לא!"
שואל אותה: "איך זה שאת לא פוחדת? יש הרבה פושעים
שמסתובבים."
עונה לו: "מי שיחטוף אותי בחושך, יגיע לאור, יראה מה
חטף, יזרוק אותי."

המבקר והכותל

תייר אחד הגיע לארץ ורצה ללכת לבקר בכותל.
התייר דובר אנגלית, לא ידע איך נקרא המקום.
עצר מונית ואמר לנהג: "אני צריך להגיע למקום הזה
שבוכים ובוכים בו."
לקח אותו למס הכנסה.

התייר והחזיות

תייר דתי, עם זקן, הגיע לארץ עם מזוודה עמוסה.
עשו לו חיפוש ומצאו במזוודה המון חזיות.
שאלו אותו: "בשביל מה החזיות?"
ענה: "זה בשביל התלמידים של תלמוד תורה."
שאלו אותו: "למה מה, יש להם חזה?"
ענה להם: "כל חזייה, חותכים לשניים, מקבלים שתי
כיפות."

האישה בבית הקברות

אישה הלכה לבקר בבית הקברות ופתאום שמה לב שכבר
ירדה החשיכה.
והנה גבר הולך על ידה. התחיל לדבר איתה.
אמרה לו: "אני כל כך פוחדת, ללכת ככה בין הקברים
בלילה, זה מפחיד אותי."
אמר לה: "כן, אני מבין אותך, גם אני כשהייתי חי,
פחדתי מהמתים."

הפרסי והפלאפל

פרסי ואשתו עברו על יד ביתן פלאפל.
אומרת האישה: "איזה ריח טוב יש לפלאפל."
אומר לה הפרסי: "אז בואי נעבור על יד זה עוד פעם,
שתריחי שוב."

הפרסי והעוף

מתי פרסי אוכל עוף?
או כשהעוף חולה או כשהפרסי חולה.

זה מהגיל

חולה הולך לרופא.
מתלונן החולה בפני הרופא: "כואב לי הגב."
בודק אותו הרופא ואומר לו: "זה מהגיל."
אומר החולה: "יש לי גם לחצים בחזה."
אומר הרופא: "זה מהגיל."
אומר החולה: "כואבות לי הרגליים."
אומר הרופא: "זה מהגיל."
וכך הלאה, כל דבר שמתלונן עליו החולה, אומר הרופא:
"זה מהגיל."

חזר החולה הביתה.
שואלת אותו אשתו: "נו, איך היה אצל הרופא?"
ענה לה: "את אשמה. כשאת הולכת למכולת, למה את
קונה רק גיל? מהיום את מפסיקה לקנות גיל. הרופא אמר
שהכל מהגיל."

ומה אין לך?

אשה קשישה מגיעה לרופא ואומרת לו:
"ד"ר, יש לי כאבי גב, כאבי אוזניים, כאבי רגליים, כאבי
עיניים..."
אומר לה הרופא: "גברתי היקרה, אני שמעתי את כל מה
שיש לך. מה אין לך?"

עונה לו הקשישה: "שיניים".

זה מזיקנה

קשישה הלכה לרופא. אמרה לו: "כואב לי הראש, הגב,
הרגליים."
אומר לה הרופא: "זה מזיקנה".

אומרת לו הקשישה: ,אני לא רואה טוב. אני לא שומע
טוב."

אומר לה הרופא: "זה מזיקנה".
וכך כל מה שאמרה לו, אמר לה הרופא: "זה מזיקנה".
בסוף התעצבנה ואמרה: "מזיקנה נה נה נה .
אמר לה הרופא: "גם זה מזיקנה , גברת."

לידה

סיפור אמיתי:

כשמזל היתה ילדה, היתה אישה שעוברת ברחוב
וכשמעה צעקות של יולדת מאחד הבתים, היתה שואלת:
"זו לידה ראשונה?"

אם התשובה היתה: "כן", היתה האשה נכנסת ועוזרת
ליולדת ומטפלת בה אבל אם התשובה היתה: "לא", זו
לידה שניה או שלישית, היתה אומרת: "נו, אז למה
נכנסת שוב להריון, אם ידעת שזה כואב כל כך?"
ולא היתה נכנסת לעזור.

סקלרוזה

זוג זקנים גר בקומה שישית, בבניין ללא מעלית.
בכל בוקר ירד הבעל למכולת לקנות כמה מצרכים.
יום אחד, כשכבר הגיע למטה, לרחוב, שם לב ששכח את
ארנקו בבית.

חשב לעצמו: "אם אעלה שוב, אתעיף ולא אוכל לרדת
לקנות. אבל אני לא יכול לקנות בלי הארנק.
והנה עלה במוחו רעיון: "אקרא לאשתי מהחלון."

אבל מה, פתאום שכח את שמה.

ניסה: רותי! לא ענתה.

ניסה לקרוא: סימה!

אין תשובה.

וכך ניסה מספר שמות ולא הצליח להיזכר בשם הנכון.
והנה עובר לו השכן של הזקן מעברו השני של הכביש.

צועק לו: "חיים, מה קרה?"

עונה הזקן: "אני צריך לקרוא לאשתי מהחלון ושכחתי את
שמה."

צועק השכן: "עוד פעם הסקלרוזה?"

קופץ חיים בשמחה: "או כן תודה וצועק לאשתו: "רוזה,
רוזה!"

לא לשבור את המילה

צעירה יצאה לפגישה עם בחור.
שואל אותה הבחור: "בת כמה את?"
עונה לו: בת 25."
המשיכו לצאת ולבסוף התחתנו.
לאחר כמה שנים שאל אותה בעלה: "תזכירי לי בת כמה
את?"
אמרה לו: "25."
אמר לה: אבל לפני חמש שנים אמרת שאת בת 25.
ענתה לו: "אצלי מילה זו מילה

ואסיים בתפילת הזקן-תפילה זכה, שנשמעת כה מרגשת,
מפיה של מזל, מהלב והנשמה.

תפילת הזקן-תפילה זכה

אנא אלי, שמע הפעם תפילתי
שמור לי בינתי, שמור לי בריאותי.
תפילתי אנוכית, תפילת זקן,
אבל אצלך הכל ייתכן.
ממאה ועשרים מוכן קצת להפחית
אבל שלא ייפגע שכלי וצורתי בל תשחית

שמור לי מכל שבר שלמות הגפיים
השאר לי לשד העצמות בידיים וברגליים.
שאוכל לעשות הכרחי, בלי עזרה, לבד.
שרגליי תישאנה גופי ולא תרעד היד.
איני מבקש לשוב להיות צעיר
אך לא להיהפך לצמח קיר.
לשרת את עצמי, לא להטריד את הסביבה
לא להזדקק לזולת, למעמסה למשפחה
ובבוא יומי, נשמתי תפרח
יגידו כולם: "עוד נראית אנושית כל כך."

מזל יקרה לי!

כאן מסתיים לו ספר סיפוריך וכאן גם מסתיים לו עוד
פרק בחיי.
פרק עשיר ומגוון, מהנה וקסום, פרק בחיים בו זכיתי
להכירך, אישה מיוחדת, מוכשרת ומקסימה שכמוך.
מזל יקרה שלי!
את מזן נדיר.
אחת ממיליון.
זכיתי לטעום מחוכמתך, כישרונך וקסמך.
זכיתי להכיר אישה מדהימה.
את, "ראש השבט" של המחלקה, תואר שהרווחת בכבוד,
בזכות גילך, חוכמתך ונסיון חיך.
את, שהיית לי כחברה וכסבתא, שחיממת את ליבי,
בסיפוריך, בעיניך החכמות ובחיוך החם והלבבי.
ביופיך החיצוני והפנימי.

מזל יקרה!

זכרי שאת כל כך מיוחדת.
תמיד תישארי נצורה בליבי, בנשמת.
תודה לך.

אוהבת אותך כל כך.

אושר.